

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

שער הגלגולים

חלק ב

מה יהיה?

מה יהיה? מה הי"ה ומה עכשיו? איתך ואיתך
ועם כל אחד שחי כאן בעולם הזה?!

אור הזוהר 361 * אלול תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

שאלו מהר"ר חיים: "איך היתה מיתתך?" השיב לו: "מיתתי היתה בחנק שאף על פי שארבע מיתות בית דין בטלו, דין ארבע מיתות לא בטלו וכך יצאה נשמת: יצאתי מאלכסנדריה שבמצרים על גבי ספינה שהפליגה לעיר ראשיט. בהיותנו בלב ים מיד לאחר שיצאנו מנהר הנילוס טבעה הספינה ואני הייתי אחד מאלו שמתו בה".

"ולמה לא אמרת וידוי ולא התודית על חטאתיך בשעת יציאת נשמתך?" "לא הספקתי השיב הרוח. "ברגע בו שקעה הספינה חנקו אותי המים ודעתי נטרפה עלי". "ומה נעשה בך לאחר מכן?" שאל מהר"ר. השיב לו הרוח: "בשעה שנודע ליהודי העיר ראשיט כי היו יהודים בספינה שטבעה, יצאו למקום שבו קרה האסון, הוציאו את כל היהודים שטבעו בה וקברו אותם. הנה ברגע שבו עזבו המלוים את בית הקברות, בא מלאך אחד ושבת אש בידו, הוא הכה על קברי מכה גדולה וחזקה עד שנבקע הקבר ואז הוא הרעים עלי בקולו 'רשע! קום בדין'. הוא לקחני, שמני בכף הקלע וזרק אותי בבת אחת עד לפתחו של הגיהנם שבמדבר. ברגע שנפלתי שם יצאו לקראתי אלפי הנשמות שבגיהנם, צעקו עלי וקללו אותי, צא!!! צא! איש דמים! צא מכאן רשע עוכר ישראל! אינך רשאי להכנס אפילו לכאן! צעקו עלי וגרשוני בכעס. ברחתי משם בבהלה רצתי מהר להר ומהר לגבעה ומגבעה לגבעה אך לא הצלחתי להמלט משלושה מלאכי חבלה שדבקו בי ולא הניחו לי אלו הם שלושה מלאכי החבלה שעד היום עוד הולכים עמי, מכים אותי באכזריות ומכריזים לפני את עוונתי. כאילו לא די בהם, פגשתי בדרכי מלאכי חבלה אחרים ורוחות רעות אשר בשמעם את דברי שלושת המלאכים הראשונים החלו להכותני ולמשכני בחזקה, זה לצד זה וזה לצד שני, עד שהתפקקו כל חוליות נשמת. כך הייתי נע ונד במשך זמן רב עד שהגעתי לעיר גדולה הקרובה להודו והורמוז שמה. רציתי להכנס בגופו של יהודי כדי להנצל מצרותי אך כשראיתי שהם רשעים וחטאים לה' מאוד לא יכולתי להכנס אפילו באחד מהם, מחמת רוחות הטומאה השוכנים בקרבם ואני לא רציתי להוסיף טומאה על טומאתי. ובכן הלכתי משם ושוב נדדתי ממקום למקום במשך שבע שנים בלא רגע של מנוחה ממכות ועינויים עד שהגעתי למדבר יהודה ומרוב צער נכנסתי לתוך גופה של אילה מעוברת. אלא שגם בתוכה היה לי צער גדול מכיון שנפש האדם ונפש הבהמה אינם שווים זה לזה, שזו הולכת זקופה וזו הולכת על ארבע, ולא עוד שנפש הבהמה מאוסה ומזוהמת וריחה רע, שכן אין מאכלה מאכל אדם, וגם היה לי צער גדול מהעובא שבמעיה. לא רק אני סבלתי גם האילה לא יכלה

מעשה גדול ונורא שארע בעיר הקודש צפת בימיו של האר"י הקדוש וכך היה. רוח אחד נכנס בגופה של אשה אלמנה וצערה מאוד. אנשים דברו אל הרוח והוא השיב לכל אחד לשאלותיו בין הבאים לשמוע מה ידבר הרוח היה החכם מהר"ר יוסף ארזין תלמידו של האר"י, כשנכנס אל ביתה של האשה קידם אותה הרוח בברכת "ברוך הבא אדוני מורי ורבי!" להפתעתו שאלו הרוח: "האינו זוכר אדוני שהייתי תלמידו במצרים? זמן רב למדתי אצלו". וכאן הוסיף ואמר הרוח את שמו ואת שם אביו.

משגברו יסוריה של האשה הלכו קרוביה אל האר"י הקדוש ובקשו ממנו שירחם עליה ויוציא את הרוח ממנה.

שלח האר"י את תלמידו מהר"ר חיים ויטאל לפעול ממקומו. מסר לו כוונה בשמות וציוה עליו לגזור על הרוח נדוים וחרמים עד שיצאה בעל כרחיה.

כאשר נכנס מהר"ר חיים אל החדר שבו היתה האשה, הסבה היא מיד פניה אל הקיר. "שאל ר' חיים: "רשע למה הסבת פניך ממני?" השיב לו הרוח: "איני יכול להסתכל בפניך כיון שהרשעים אינם יכולים להסתכל בפני השכינה". גזר עליו תלמידו של האר"י הקדוש שיהפוך פניו אליו, ומשעשה כן אמר לו: "ספר לי מה עשית, מה היה החטא שבעטיו הענישוך בעונש חמור כל כך?" פתח הרוח וסיפר: "חטאתי באשת איש והעמדתי ממזרים וזה לי עשרים וחמש שנים שאני נע ונד בארץ ואין לי מנוחה. שלושה מלאכי חבלה הולכים עמי לכל מקום, מכים אותי ללא רחם ומכריזים: ככה יעשה לאיש אשר הרבה ממזרים בישראל. (אלו הם שלושת מלאכי החבלה הנרמזים בפסוק: "הפקד עליו רשע ושטן יעמוד על ימיו", תהילים ק"ט ו) האינך רואה? - הוסיף הרוח ושאל - הנה אחד עומד מימיני אחד עומד משמאלי והשלישי מכה אותי מכת מוות".

שאלו מהר"ר חיים: "והלא אמרו רבותינו ז"ל: "משפט רשעים בגיהנם שנים עשר חודש?" השיב לו "מה שאמרו חז"ל אותם י"ב חדשים הם רק לאחר שסבלו הרשעים וריצו את עונשם מחוץ לגיהנם. רק אז נכנסים הם לגיהנם ושם מכבסים ומלבינים אותם ומוציאים מהם את כל כתמי הנשמה, כדי שיהיו מוכנים ומזומנים להכנס לגן עדן.

[משל לרופא מומחה המרפא פצא עמוק בבשר. בתחילה מניח הוא על הפצע משחות וסממנים חריפים האוכלים את הבשר החי ורק לאחר מכן מניחו על הפצע משחות מרגיעות המרפאות את הבשר וחובש את המקום. כך הוא ענין צער הגיהנם שהוא רק חלק אחד משישים מסבלות הנפש החוטאת].

"הרוח ההוא" - אמר האר"י לתלמידו - "שקרן וכזבן גדול הוא לכן עליך להתחכם עמו, גם כששואלין לשמו משקר הוא ג' פעמים" - הוסיף האר"י וגם מסר לתלמידו כוונות ושמות שידע איך להתנהג עם הרוח.

בערב, בין השמשות הלך מהר"ר חיים לביתו של האשה. לפני באו התכנסו בביתה קרוביה ועוד אנשים שחפצו להיות נוכחים במעמד הגדול בו יוציא הרב את הרוח ממנה. והנה, לפני שנכנס אמר הרוח לאנשים: "ראו תיכף ומיד יכנס לכאן הרב ר' חיים ויטאל וירצה להוציאני אך אני איני ירא מפניו!" הוסיף בקול חצוף אלא שלא כך היה הדבר. ברגע בו ראה הרוח את פני הרב החל לרעוד ומרוב פחד נפל לפניו ואמר בהכנעה: "איני כדאי להביט בפניך הקדושים". "מי אתה?", שאלו הרב. "פלוני בן פלוני" השיב הרוח והיה זה שקר. גם בפעם השניה שקר בקשר לשמו ולשם אביו וכן היה בפעם השלישית, כששאלו הרב לשמו בפעם הרביעית אמר את שמו האמיתי וכאשר הזכיר הרב את השמות הקדושים שנמסרו לו על ידי רבו החל הרוח לדבר בחוצפה. "הנני יוצא מיד", הכריז ורצה לעשות זאת דרך הושט והצואר, שכן רצה לכבות בצאתו את כל נרות שבחדר ולהזיק לאנשים שהיו שם. הרב הבין וידע את כוונתו ומחשבתו הרעה והזהירו כי יצא רק דרך האצבע הקטנה של רגל שמאל של האשה. "כן אעשה" אמר הרוח, אלא שהרב ידע כי גם הפעם משקר הרוח ובכוונתו להמית את האשה. לפיכך עמד וגזר עליו חרם ונדוי ואסר עליו לצאת, שכן חשש שאם יצא בגלל החרמות וההשבעות, יזיק לאשה ואולי גם יהרגנה.

לאחר שהרוח הבטיח לא לצאת, יצא הרב מהר"ר חיים מביתה של האשה והלך להתפלל תפילת ערבית בבית מדרשו של האר"י הקדוש. אחרי התפילה סיפר לאר"י את כל קורותיו בבית האשה. אמר לו האר"י: כל זאת ארע לך כיון שהלכת בלילה ולא מבעוד יום כפי שצויתך, דע לך, כי בלילה שולטים כוחות החיצוניים ודינים ואז מתגברים הרוחות ואי אפשר לפעול כנגדם". לבסוף אמר לו האר"י: "לך לשלום" וליוה אותו עד הדלת דבר שלא היה עושה כן לשאר תלמידיו.

למחרת, אחרי תפילת שחרית, הלך מהר"ר חיים שוב אל הרוח והשביעו שיצא דרך האצבע הקטנה שברגל האשה. לפתע ראו הנוכחים בחדר כמו חוט של אש יוצא מאצבעה של האשה, היה זה הרוח שיצא וביציאתו היה בוכה וצועק מרה על מעשיו הרעים. לפני שנעלם שאלו מהר"ר חיים במה חטא כי נענש בעונש זה. השיב הרוח כי היה בחייו מלשין מפורסם והיה מוסר את ממונם של ישראל בידי הגויים. "ומפני מה נתנו לך רשות להכנס בגופה של אשה זו?" שאל מהר"ר חיים. סיפר לו הרוח כי היה שוכב על הכיריים בביתה של האשה הזו וכשזו באה להכין את העצים ולהדליקם כדי לבשל מאכלי שבת, שמע אותה משוררת שירים של ניבול פה ואז הרשו לו להכנס לגופה וזה לו שלוש שנים שהוא נמצא בה ורק מפעם לפעם היתה חשה בו.

מכאן אנו לומדים עד כמה הקדוש ברוך הוא מדקדק עם בריותיו מה מלשין זה לא חטא אלא בפיו, נעשה רוח, מכל שכן העושה עבירה בפועל ממש, עבירות שהן חייבי כריתות או ארבע מיתות בית דין על אחת כמה וכמה; ומה אשה זו העוסקת בהכנת מזון לכבוד שבת ומזמרת זמר של ניבול פה, נענשה שתכנס בה הרוח, על אחת כמה וכמה מי שחוטא בפועל ממש, אזי בודאי תהיה רשות למזיקים ולרוחות להזיק לו.

(ספר קב הישר פרק ע"ז)

לשאת שלושה נפשות ובטנה צבתה עד מאוד. מרוב יסוריה רצה האילה בין הרים וסלעים עד שנבקע כרסה ומתה.

יצאתי מתוכה ובאתי לעיר שכם שבארץ ישראל. נכנסתי בגופו של כהן יהודי, והוא מרוב צער בקש את עזרת הכמריפ הגויים והם לחשו עלי לחשים של כוחות טומאה ותלו קמיעות בצוארו, ואני בראותי כל זאת יצאתי ממנו". כאן הפסיק מהר"ר חיים את ספורו של הרוח ושאלו מדוע יצא מאותו גוף, וכי יש ממשות בכח הטומאה להרע או להיטיב? השיב הרוח: אין בכוחות אלו ממשות אולם אני חששתי שאם הוסיף לעמוד שם ידבקו בי כל אותן כוחות הטומאה, לכן ברחתי ובאתי אל עיר הקודש צפת, ועתה משעברו עלי עשרים וחמש שנים של צער נכנסתי בגוף אשה זו".

"עד מתי עליך לסבול כל כך? וכי אין לך תקומה כלל?" שאלו מהר"ר חיים. "עד שימותו הממזרים אשר הולדתי, כל עוד הם חיים אין לי תקומה", ענה הרוח.

באותה שעה היו אנשים רבים ליד האשה וכששמעו את הדברים היוצאים מפיה שלא בטובתה נפלה עליהם אימת הדין והם בכו בכי גדול. אז שאל מהר"ר חיים את הרוח מי נתן לו רשות להכנס בגופה של האשה הזאת. "ובכן כך היה המעשה" - אמר הרוח - "לנתי בביתה לילה אחד. באשמורת הבוקר קמה האשה ורצתה להוציא אש מן האבן והברזל, אלא שניצוצות האש לא יצאו על אף שהשתדלה מאוד, נתכעסה האשה והשליכה את הברזל והאבן מידה ואמרה בכעס "תהא לשטן" ובכח מילה זו של שטן נתנו לי מלאכי החבלה רשות להכנס לתוכה". "כיצד זה יתכן שבגלל עוון זה נענשה האשה בעונש גדול כל כך? שאל מהר"ר חיים והרוח ענה: "האשה הזו אין תוכה כברה. חסרת אמונה ואינה מאמינה כלל ביציאת מצריים, בליל הסדר כשכל ישראל שמחים ואומרים הלל ומספרים ביציאת מצרים, יושבת היא וצוחקת בליבה ואינה מאמינה כי אכן היה הנס הגדול הזה".

לשמע הדברים פנה מהר"ר חיים אל האשה ושאל אותה: "המאמינה את באמונה שלימה שהקדוש ברוך הוא ברא שמים וארץ וביכולתו לעשות כל אשר חפץ ואין מי שיאמר לו מה יעשה? "כן" ענתה האה בקול גדול. "וכעת מאמינה את באמונה שלימה שהקדוש ברוך הוא הוציאנו ממצרים וקרע לנו את היים? הוסיף ושאל מהר"ר חיים. "כן" ענתה האשה והוסיפה "מאמינה אני בלב שלם ביציאת מצרים ומתחרטת אני על מה שלא האמנתי עד היום". בסיימה את דבריה פרצה בבכי.

אז גזר תלמידו של האר"י על הרוח שיצא ויעשה זאת רק דרך האצבע הקטנה שברגל שמאל של האשה, שכן האבר שדרכו יוצאת הרוח מתבטלת לגמרי, וכאשר כיוון מהר"ח בשמות שמסר לו רבו התנפחה אצבעה של האשה ויצא ממנו הרוח ופרח דרך החלון.

בלילה ההוא ובכמה לילות שאחר כך התדפק הרוח על חלונה של האשה והפחידה עד מוות. הלכו קרוביה אל האר"י הקדוש וספרו לו על כך. מיד שלח שוב את תלמידו מהר"ר חיים לבדוק את המזוזה שבפתח ביתה של האשה הלך ומצא את הפתח ללא מזוזה. לאחר שמהרו לקבוע מזוזה בפתח לא חזר שוב הרוח ולא הטריד את האשה אף פעם.

פעם אחת הובאה אשה לבית מדרשו של האר"י הקדוש. קרוביה ספרו שהיא חולה מזה זמן מה ואין יודעים מה היה לה. האשה טענה כי היא בריאה וחזקה ורק שלפעמים נדמה לה כי יש בה רוח או שד. ראה האר"י את הדופק שלה ואמר כי נכנס בה רוחו של מת. האר"י שלחה לביתה ובערב ציוה את תלמידו הרב מהר"ר חיים ויטאל ללכת אליה ולהוציא את הרוח ממנה.